

Найтихішим з усіх місць, які я будь-коли відвідував, є Антарктика. Я йшов сам-один до Південного полюса, і серед всього неозорого одноманітного крижаного поля не чути було ніякого людського шуму, крім звуків, які видавав я сам. Один серед снігів і криги, у глибині величної білої безмовності, я зміг дуже добре почути й відчувати тишу.

Я прокладав свій шлях на південь через найхолодніший континент світу, і все навколо здавалось абсолютно пласким та білим, кілометр за кілометром, аж до самого обрію. Піді мною ж лежали 30 мільйонів кубічних кілометрів криги, що тиснули на поверхню Землі.

Поступово, хоч навколо й не було нікого, я почав помічати, що ніщо не є абсолютно пласким. Крига та сніг утворювали то менші, то більші абстрактні обриси. Одноманітна білизна перетворилася на незліченні відтінки білого. Подекуди поверхня снігу відсвічувала блакиттю, а також червонуватим, зеленкуватим та ніжно-рожевуватим кольорами. У мене було стійке враження, що на шляху мого просування ландшафт змінюється, але я помилявся. Пейзаж залишався незмінним — змінювався я сам. «Удома я насолоджуюся лише “великими шматками”». Тут же я вчуся цінувати найменші

радоші. Вигадливі візерунки снігу. Стишення вітру. Дивовижні форми хмар. Тишу», — написав я у своєму щоденнику на двадцять другий день подорожі.

Пам'ятаю, у дитинстві я надзвичайно захоплювався равликом, здатним нести свій будиночок на собі, куди б він не йшов. Так от, під час моєї антарктичної експедиції це захоплення тільки зросло. Усі харчі, пристрої й пальне, необхідні для переходу, я склав на сани і жодного разу не відкривав рота, щоб заговорити. Я заткався. Я не мав радіозв'язку і не бачив жодної живої істоти протягом 50 днів. Усе, що я робив, — це день за днем торував на лижах свій шлях на південь. Навіть коли я був злий через обірване кріплення чи тому, що ледь не зісковзнув у глибоку розколину льодовика, я не лаявся. Спалахи люті виснажують, а настрій від них тільки погіршується. Ось чому я ніколи не сварюся під час експедицій.

Удома завжди проїжджають повз якісь автівки, дзвонить, сигналить чи вібує телефон, хтось поруч розмовляє, шепоче або кричить. Так чи інак, там стільки різного галасу, що ми ледь зауважуємо його весь. Тут же було зовсім інакше. Сама природа промовляла до мене під маскою тиші. І що тихішим я ставав, то більше чув.

Щоразу, зупиняючись на відпочинок, якщо тільки тоді не дув вітер, я відчував оглушливу тишу. Коли там немає вітру, навіть сніг здається мовчазним. Я ставав дедалі уважнішим до світу, частиною якого був. Ніхто мене не турбував, ніхто не відволікав. Я був наодинці зі своїми думками та ідеями. Майбутнє відступило на другий план. Я не звертав уваги на минуле, я був нарешті присутнім у своєму власному житті. «Коли ви входите в нього, світ зникає», — стверджував філософ Мартін Гайдеггер. І саме це зі мною й сталося.

Я почувався так, немов став продовженням того, що мене оточувало. Оскільки мені ні з ким було поговорити, я почав спілкуватися з природою. Мої думки линули по рівнинах аж до гір, повертаючись назад з новими ідеями.

Трохи південніше я занотував у своєму щоденнику: як легко вважати, що континенти, які ми не можемо відвідати, пізнати чи побачити, не вельми того варті. Достатньо, аби хоч хтось побував там, пофотографував усе та поділився фото, щоб ми склали уявлення про ці місця. На 27-й день я написав: «Для більшості Антарктика все ще залишається далекою й незвіданою. Просуваючись углиб неї, я сподіваюся, що вона такою й залишиться. Не тому, що мені б не хотілося, аби її пізнало

багато людей, а тому, що я відчуваю: Антарктика має якусь місію як незвідана для багатьох земля». Я й досі вважаю, ніби нам просто необхідно знати, що у світі є місця, які ще не до кінця досліджені та впорядковані. Дотепер існує цілий континент, загадковий та практично невивчений, «що може стати країною чийхось фантазій». Я відчуваю, що це може стати найбільшою цінністю Антарктики для моїх трьох доньок та прийдешніх поколінь.

Секрет пішого походу на Південний полюс полягає в тому, щоб ставити одну ногу поперед другої та робити це достатню кількість разів. Суто з технічного боку це доволі просто. Навіть маленька мишка може з'їсти слона, якщо робитиме це поступово. Головний виклик — виявлення бажання це робити. Найбільшим викликом є вставати вранці, коли температура сягає 50 градусів нижче точки замерзання. У дні, що віддзеркалюють часи Роальда Амундсена та Роберта Скотта.

Яким є наступний найскладніший виклик? Перебувати в злагоді із самим собою.

Тиша просто-таки пристала до мене. Не маючи жодного зв'язку з навколишнім світом, відокремлений та самотній, я був змушений знову і знову повертатися до думок, які вже

мав. А також, що гірше, до своїх відчуттів. Антарктика — це найбільша пустеля світу, де є вода і більше годин сонячного світла, ніж у Південній Каліфорнії. Там просто ніде сховатися. Щоденна безневинна брехня та напівправа, до яких ми вдаємось, коли повертаємось до цивілізації, із цієї відстані бачаться абсолютно позбавленими сенсу.

Вам може здатися, що я спокійно собі медитував, поки йшов уперед, але це не так. Часом холод та вітер стискали мене, неначе крижані лабеті. Я замерзав аж до сліз. Мій ніс, пальці на руках та ногах поступово білішали, втрачаючи чутливість. Коли мороз кусає частини вашого тіла, з'являється біль, але потім він трохи слабшає. Після цього він повертається знову, коли ви відігріваєтесь. Уся енергія, яку мені вдавалося зібрати, витрачалася у спробах зігрітися. Так от, скажу я вам, відігріватися болючіше, ніж замерзати. Але пізніше, коли до мого тіла все ж поверталось тепло, я знову отримував енергію для мрій і думок.

Американці побудували базу навіть на Південному полюсі. Учені та техніки проводять там по декілька місяців за раз, цілком відірвані від зовнішнього світу. Одного року там зібралося дев'яносто дев'ять мешканців, які разом святкували Різдво. Хтось провіз контрабандою

дев'яносто дев'ять камінців і роздав їх по одному
як різдвяні подарунки, залишивши один для себе.
Люди там не бачили камінців місяцями. Дехто не
бачив їх узагалі більше року. Навколо були лише
крига, сніг та побудовані людиною об'єкти. Усі
сиділи, роздивляючись та обмацуючи свої камінці.
Не кажучи жодного слова, вони тримали їх у
долонях, відчуючи вагу.

*
* *